

med de forskellige Kontrolører. Det kan ellers blive artigt med Tilsyn, der bliver mange forskellige Trapper; først er der Fiskerifogederne, som skulle føre Tilsyn med Fiskerne, saa er der Assistenterne, der skulle føre Tilsyn med Fogderne, saa er der Kontrolørerne, der skulle føre Tilsyn med Assistenterne, og endelig skal Fiskeriinspektøren føre Tilsyn med det hele. Det kan blive ret hyggeligt at være Fisker her i Danmark herefter. Jeg tror ikke, at der er en eneste Næringsvej uden for Fiskeriet, som man i den Grad stiller under Kontrol og Tilsyn, som netop Fiskerne. Jeg finder virkelig, at dette System i Kontrollen er lovlig meget. Vore Fiskere her i Landet ere dog ikke i den Grad Sørøvere eller Mennesker, der maa antages hvert Øjeblik, de paa nogen Maade kan se deres Snit dertil, at ville forbyde sig mod Loven i den Grad, at man behøver at have et saadant Tilsyn med dem. Men for Resten staa der ogsaa i Anmærkningen en anden Ting, der kan tyde paa, hvad Fiskeriinspektøren skal bruges til, der staa nemlig, at han skal følge Udviklingen af Fiskeriet her i Landet og i fremmede Lande. Meningen maa naturligvis være den, at han ikke alene skal følge de statistiske Opgørelser om, hvor meget de andre Lande fiske. Jeg tror ikke, at det vilde være trøsteligt for os i Længden at underholde os med den Slags Opgørelser. Men Meningen er vel, at han ganske i Særdeleshed skal følge med Fremskridtene paa Fiskeriets Omraade, at han skal være opmærksom paa de nye, stærkt fiskende Redskaber, som opfindes i andre Lande. Men i saa Henseende tror jeg, at han er overflødig. Hvad kan det hjælpe, at han bliver opmærksom paa, at man i England, Tyskland, Holland eller Frankrig har fundet ny, stærkt fiskende Redskaber, naar Resultatet bliver, at de øjeblikkelig forbydes her. Det har vist sig hidtil, og ogsaa i det foreliggende Forslag, at man nok kan hitte paa at forbyde saadanne Redskaber uden at have en Fiskeriinspektør til at henlede Opmærksomheden derpaa. Jeg kan slutte med, som jeg antydede før, at Fiskeriet i Danmark absolut vil være langt bedre tjent med at arbejde under friere Forhold og med større Albuering, end Tilfældet vil blive efter den Lov, vi have. Dette Forslag, som foreslaar at indskrænke Fiskernes Frihed i endnu højere Grad, fortjener en ganske grundig Omarbejdelse, inden det bliver til en Lov, som jeg mener, at Fiskeriet i Danmark

kan være tjent med. Og ganske særlig skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa de to Paragraffer, som jeg særlig har omtalt, nemlig §§ 11 og 12.

P. Bjerre: Dette Lovforslag omfatter Fiskeriet i Saltvand med Undtagelse af saadanne Vande, hvor der er særlige Fiske-regler, og et saadant Vand maa vel Randers Fjord kaldes. Der er nemlig givet en særlig Lov omhandlende Fiskeriet i Randers Fjord og Gudenaaen, og skønt der i dette Lovforslag findes enkelte Bestemmelser, som vedrøre alle Fiskeriforhold, kan det jo nok siges, at Forslaget ikke vedrører Fiskeriet i Randers Fjord. Men i dette Forslags § 15, sidste Stykke, er der blevet indsat en Bestemmelse, hvorved „Landbringelse, Køb og Salg af Laks og Ørred i Yngledragt (farvet Laks og Ørred) er forbudt i Oktober, November, December og Januar Maanedene.“ Da nu denne Bestemmelse selvfølgelig maa forstås saaledes, at den gælder over hele Landet, maa den ogsaa komme til at gælde Fiskeriet i Randers Fjord, og da dette Vand er det største Laks- og Ørredvand i Danmark, er det rimeligt, at man overvejer, om en saadan Bestemmelse kan gøre Skade eller ikke. I Loven om Fiskeriet i Randers Fjord deles Vandet i tre Dele, og der er taget Hensyn baade til Fredning og til, at Fiskerne deromkring dog kunne faa Lejlighed til at fange noget. Der lever jo en ret stor Fiskerbefolkning langs Randers Fjord udefter, og det er vel ikke Meningen at give Fredningsbestemmelser af den Art, at Fiskerne helt hindres i at fange noget. Tanken i Loven om Fiskeriet i Randers Fjord var den, at man skulde frede Laksen i de tre Sommermaaneder og give fri i Efteraarsmaanederne i den yderste Del af Fjorden. Hvad Kommissionen skriver i sin Betænkning angaaende Laks og Ørred i Yngledragten, har forbyttet mig noget, og det staa klart for mig, at man i alt Fald ikke har raadført sig med Landbrugsministerens tilsynshavende for Ferskvandsfiskeri, thi denne Mand vilde aldrig have godkendt en saadan Udtalelse. For det første er det ikke let at kende Laks og Ørred i Yngledragt. Denne Farveforandring er ikke noget, som sker i Løbet af ganske kort Tid, det kan tage en 3—4 Maaneder, og der er desuden Forskel paa Laks og Ørred. Der gaar i denne Tid Laks op, som ere aldeles blanke, og som blive ved med at være det til Foraaret, men det har ogsaa vist sig, at der i Randers Fjord gaar mange Laks op